

Care and Share nieuwsbrief Oktober2018

Het is twee maanden geleden sinds onze laatste nieuwsbrief is verschenen en er is in die tijd in de Filipijnen heel wat werk verzet.

Het boren en pulsen van de waterput liep niet zoals het gedacht was omdat er door meerdere steenlagen heen geboord moest worden.

Maar de diepte is bereikt en er komt voldoende water tevoorschijn. En dus werd het voor ons tijd om te zorgen dat de pomp vanuit Nederland naar daar kwam. Daar werd door de verzender eerst een beetje moeilijk over gedaan vanwege code nummers die in de Filipijnen aangegeven moeten worden. Dus daar eerst achter aan gegaan en op een gegeven moment kwamen er een aantal coderingen boven water. Dit alles is met de douaneagent in Cebu goed voorbereid, zodat de verwachting was dat dit geen problemen kon geven. Een planning is gemaakt en ben ik op 5 oktober er heen gevlogen en niet zoals gewoonlijk, maar dat komt door de korte tijd tussen plannen en gaan. Toen ik op 6 oktober aankwam in Cebu werd ik opgehaald door de douaneagent en die deelde me gelijk mee dat de douane moeilijk deed over de codenummers. De pompinstallatie bestaat uit diverse componenten en wij gingen er van uit dat het allemaal onderdelen waren die bij de pomp hoorden. Dat ging dus in eerste instantie niet door. Daar is men drie volle dagen mee bezig geweest om dan eindelijk te besluiten om toch alles maar op 1 code nummer te laten staan. Maar dan is de pomp nog niet vrijgegeven want dan moet er eerst iemand met de papieren langs 15 loketten om dat allemaal te wijzigen. Dit gaf wel weer een vertraging. Zelf aan het eind van de dag door gereisd naar Ormoc op het eiland Leyte.

Dat was dertig uur van huis naar Ormoc en volgende morgen vroeg naar Sambulawan gereden, heerlijk comfortabel met de auto want men is wakker geworden in de Filipijnen.

Men heeft gewoon voor de doorgezakte brug aan de hoge kant een aantal grote rioolbuizen in de beek naast elkaar gelegd en daar een weg over heen gemaakt zodat we met de auto naar Sambulawan konden gaan.

Daar eerst naar de kerk geweest en daarna een wandeling gemaakt om het een en ander te bekijken. Bij ons rijstland werden we weer

geconfronteerd met het feit dat de noodkering die we hadden gemaakt, bij de nieuwe doorlaten, die door de aannemer in de verkeerde richting waren gelegd, voor de derde keer omgegaan waren. We doen er nu niets meer aan.

Ik kan me goed voorstellen dat Bebot en Adeth die het rijstland onder hun beheer hebben hier niet blij mee zijn. We hebben afgesproken dat we gaan bekijken wat er aan gedaan kan worden, dan moet er een plan én een begroting komen.

Na een voortreffelijke lunch van alles wat de omgeving ons te bieden had weer terug naar Ormoc. De kop was eraf en de volgende dag naar de school voor het waterproject, maar wat ik daar zag toen ik aan kwam, daar werd ik niet bepaald vrolijk van, want wat we aan mededelingen via de mail gekregen hadden daar bleek niet veel van te kloppen. En nadat de boorfirma gearriveerd was kwam vlug de aap uit de mouw. Mensen in de school hadden buiten ons om besloten dat de put niet eerder gereinigd mocht worden en gewacht moest worden tot ik er was. Maar de afspraak tussen de boorfirma en mij was even anders. Nu moest er nog een grote compressor komen uit Ormoc en dan twee a drie dagen de put schoonspoelen. De boorfirma die gaf volledig de medewerking en de heren van de school die zo vriendelijk waren om ons plan te dwarsbomen hebben we maar verteld dat zich beter kunnen gaan bemoeien waar ze voor aangesteld waren.

Wat eindelijk een karwei van anderhalve dag had moeten zijn werd nu een aantal dagen meer en zo ging het ook met het invoeren en transporteren van pomp van het vliegveld.

Een groot nadeel hier is dat het internetgebeuren op dit eiland compleet ontregeld is en meer niet dan wel actief is.

Dit heeft gezorgd voor grote ergernis. Nu alles achter de rug is kunnen we er om lachen De situaties met de faxmachine wil ik u allen niet onthouden, maar zijn te lang voor deze nieuwsbrief.

Het komt erop neer dat er niet gefaxt kan worden en ik vertel het hele verhaal tegen mijn chauffeur. Vraagt die welke rederij vervoert die kist. Ik sms naar Cebu geen antwoord en vraag wat later: waar is dat pakket nu? Er wordt geantwoord: dat moet al op de pier liggen in Ormoc. Geweldig, nu wist ik wie hem vervoerd had. Mijn chauffeur zegt; "geef mij eens een honderd peso". Ik zag hem grinniken en ik

dacht die gaat wat regelen dus laat maar gaan. Hij was binnen 10 minuten terug en gaf mij een kopie van de vrachtbrief.

Maar al met al door het kastje naar de muur verhaal over het faxen weer een dag verloren. Maar goed, de volgende dag ben ik drie en een half uur bezig geweest en heb de nodige loketten afgelopen en natuurlijk een en ander weer moeten betalen. Toen hadden we de kist in de auto. Wij naar de school en daar waren ze nog flink aan het spoelen maar er kwam al helder water uit. Afsproken dat we de volgende dag alles zouden installeren. Dat is gebeurd en na een aantal uren draaide het en werd begonnen de voorraad tank te vullen tot tevredenheid van iedereen.

Dan is de week om en hebben we op de laatste dag nog even tijd om met de mensen van de associatie een gesprek te hebben.

Nu naar huis en daar gaan we dan de totale schade maar eens opmaken, hiermee was dit dan het laatste grote karwei buiten Sambulawan.

Daar rust dan voor de toekomst nog de keermuur bij het rijstland maar voorlopig houden we ons bezig met de gewone zaken van educatie en ontwikkeling voor de gehele dorpsgemeenschap in Sambulawan.

Bas Doorduin.